

indtægten, inden Skattepligten indtræder. Jeg kan ikke se, at der er Grund til, naar man holder sig til dem, der har deres forøgede Indtægter fra Krigssituationen, at holde sig saa højt, inden man lader Skattepligten indtræde, som efter det foreliggende Forslag, og Grænsen var jo endda højere i den højtærede Finansministers oprindelige Forslag.

Da jeg har erfaret, at man fra anden Side ønsker disse Forslag i Udvalg — hvad jeg i og for sig ikke kan undre mig over, selv om jeg for mit Vedkommende kan afstaa fra at forlange Udvalg —, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger og sluttelig kun paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslagene til hurtigst mulig og velvilligst mulig Fremme.

Piper: Ja, det er jo allerede omtalt baade af den højtærede Finansminister og af det ærede Medlem, som sidst talte, at disse Forslags Fremkomst støtter sig paa et Løfte, som den højtærede Finansminister gav ved Finanslovens Behandling i Folketinget. Finansministeren ventede imidlertid ikke saa kort Tid med at indfri Løfterne. Det var først den 24. Februar, at Lovforslagene blev fremsat i Folketinget, og den højtærede Minister beklagede nu, at han saa sent var i Stand til at føre dem her op i Landstinget. Jeg skal ikke nægte, at af den Tid, som er beskaaret os i Resten af denne Samling, inden vi gaar til nye Valg, har Folketinget taget Broderparten og det endda en meget stor Broderpart. Det vil derfor være vanskeligt for os heroppe at opfylde det Ønske, som den højtærede Finansminister udtalte, hvad vi i og for sig gerne vilde medvirke til. De tre Lovforslag danner en Helhed. Det er en Buket, den højtærede Finansminister er kommet med til os, men den har et ikke ensartet Præg. Den højtærede Finansminister begrundede Forslagets Fremkomst med, at der var en Nødstilstand til Stede i Statskassen. De 60 Mill. Kr., som Landstinget havde bevilget til Statslaanet, vilde ikke forslaa i det lange Løb, hvis Krigen skulde vare ved, og de 15 Mill. Kr. Statslaansbeviser, der er tilbage, vilde heller ikke slaa til. Staten maatte have nye Indtægter. Hvis det er Tilfældet, at det er for hurtigst muligt at bøde noget paa denne Statskassens Mangel, ja saa ser jeg ikke, at disse Lovforslag opfylder — eller i alt Fald ikke mere end for en ringe Del opfylder det Formaal, som den højtærede Finansminister har sat sig. Anderledes er det jo, hvis man betragter det som en varig Skattereform til Dækning af de forøgede Ud-

gifter, Statskassen vil faa til Forrentning og Amortisation af de 60 Mill. Kr. De to af Lovene kunde maaske nok siges at egne sig til de første Formaal: en øjeblikkelig Supplering af den manglende Beholdning i Statskassen, nemlig Lovforslaget om den overordentlige Indkomstskat og Lovforslaget om Formueskatten. Dette kan derimod ikke siges om Lovforslaget om Arveafgiften, der ikke vil give ret meget i dette Finansaar, maaske næsten ingenting; det bliver jo kun et Fremtidsperspektiv. Jeg finder derfor ikke, at disse Love hører rigtig sammen. Enten maa den højtærede Finansminister stille sig det ene Formaal eller det andet. Hvis Formaalet er en varig Skattereform, vil jeg minde om, at da vi i Aaret 1912 sidst behandlede Skattereformen, blev der af den daværende Finansminister fremsat Forslag til Indtægtsforøgelse for Statskassen paa ca. 12 Mill. Kr., hvoraf de ca. 4½ Mill. Kr. var lagte paa de direkte Skatter, medens det øvrige søgtes tilvejebragt ad anden Vej, og det blev fra den daværende Finansministers Side hævdet, at han mente, at det Forhold, der her fandtes mellem Indtægtsforøgelse gennem direkte Skatter og Indtægtsforøgelse gennem indirekte Skatter, kunde være passende. Dette accepterede man fra anden Side; gennem Forhandlingerne om Skattelovforslagene og om Ændringer i dem og om Reduktionen af det hele Beløb gik som en rød Traad, at dette Forhold skulde bevares ogsaa i Fremtiden. Den daværende Forhandling om Skattereformen endte med en Reduktion paa de direkte Skatter paa 1 Mill. Kr. og paa de indirekte paa 1,616,000 Kr. Saaledes blev det opgjort den Gang. Imidlertid har det jo allerede vist sig, at den Indtægt, man kalkulerede for de direkte Skatter, er betydeligt mere overtruffet af Virkeligheden, end man den Gang jugerede. Den højtærede Finansminister udtalte, at disse Loves Fremkomst skyldtes den ekstraordinære Situation, men den ekstraordinære Situation er ikke tilstrækkelig Hjemmel til at foretage en varig Skattereform. En varig Skattereform drøftes bedst i rolige Tider, hvor der ikke foreligger noget særligt presserende. For Øjeblikket er vi ikke i saadanne rolige Tider, men en varig Skattereform skal optages til Drøftelse i Aaret 1916, idet Revisionsbestemmelser i forskellige af de Love, som blev vedtaget i 1912, netop vil give Anledning til en saadan. Jeg finder derfor, at Spørgsmaalet om en varig Skattereform ikke i Øjeblikket er paa sin Plads. Der-